

Πριν κάποια χρόνια στη Μυρτιά Πεδιάδος, ένα χωριό της Κρήτης, ζούσε ένα δεκαεξάχρονο παλικάρι που το λέγαν Λάμπη Πανακοτάκη. Ο Λάμπης ζούσε με τη μητέρα του και τις τρεις μικρότερες αδερφές του, τη Μαρία, την Καλλιόπη και τη Φωτεινή. Ήταν ο πρωτότοκος γιος της οικογένειας αλλά επίσης ο άντρας του σπιτιού, αφού ο πατέρας τους είχε φύγει από τούτον τον κόσμο. Ήταν ψηλός, με ωραία κορμοστασιά, ώριμος, ήσυχος και σοβαρός. Τα μάτια του καφέ σαν το ξύλο, τα μαλλιά του καστανόξανθα, με πάντα ένα μοντέρνο κούρεμα, ρούχα όμορφα και νοικοκυρεμένα, με το σπίτι τους σε ένα λοφάκι να λούζεται κάτω από τον ήλιο.

Ο Λάμπης ήταν νερούλας. Δηλαδή πήγαινε στο ποτάμι που βρισκόταν κοντά στο σπίτι του, μάζευε νερό μέσα στις στάμνες, το έκανε πόσιμο και το πουλούσε στο χωριό. Έτσι έβγαζε χρήματα για να ζήσει την οικογένειά του. Δούλευε σκληρά όλο το χρόνο, διότι χρειαζόταν όλο και πιο πολλά χρήματα, εφόσον οι αδερφές του μεγάλωναν.

Αλλά εκείνον τον χρόνο τα πράγματα δεν πήγαν καλά. Κάτι φριχτό είχε συμβεί για εκείνον και την οικογένειά του... Τον χειμώνα δεν είχε βρέξει καθόλου! Το νερό λιγοστέρευε μέρα με τη μέρα, μέχρι που δεν υπήρχε σχεδόν καθόλου!

- Συμφορά που της βρήκε, είπε η Καλλιόπη με ένα δάκρυ στο μάτι της.
- Τώρα τί κάνουμε αδερφέ; Ρώτησε η αδερφή του η Μαρία, με ένα βλέμμα απογοήτευσης στα μάτια της.
- Χάθηκε όλο! αναφώνησε η μάνα του κοιτάζοντας άφωνη την ελάχιστη ποσότητα νερού.

Η μικρότερη αδερφή, η Φωτεινή έκλαιγε. Δεν άντεχε να βλέπει σε τέτοια κατάσταση τη μητέρα και τις δύο αδερφές της. Όσο για τον Λάμπη, καθόταν άφωνος κοιτάζοντας το ελάχιστο νερό στον ποταμό.

- Ναι αλλά εμείς όχι! Γι' αυτό πάψτε της κλαψούρες. Θα βρούμε μια λύση.
- Όλοι μαζί, αποκρίθηκε ο Λάμπης με ένα βλέμμα παρηγοριάς και ελπίδας στο πρόσωπό του.

Όλοι σάστισαν. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν πώς γίνεται μέσα σε αυτόν τον χαμό κάποιος να κρατήσει την αξιοπρέπειά του. Ο Λάμπης κοίταξε το έδαφος, μετά την οικογένειά του. «Είναι ευθύνη και χρέος μου να τις προστατέψω. Να αγαπάτε την ευθύνη, να λέτε εγώ μονάχος μου θα σώσω τον κόσμο. Και ορκίζομαι στην πίστη μου για τον Θεό πως θα της προστατεύσω, ό,τι κι αν γίνει», της είπε ακουμπώντας το χέρι του στο στήθος του. Η μάνα του δεν άντεξε άλλο, ξέσπασε σε λυγμούς. Τα ίδια λόγια είχε πει και ο πατέρας της πριν φύγει από τη ζωή. Τότε όλοι την έκαναν μια τεράστια αγκαλιά τυλίγοντας τα χέρια της γύρω από εκείνη.

Την επόμενη μέρα κιόλας, είχε ήδη ξεκινήσει να αναζητά τρόπους για να ζήσει την οικογένειά του. Ήψαχνε σε βιβλία, εγκυκλοπαίδειες, ρωτούσε φίλους ή ενηλίκους, αλλά τίποτε παρά μόνο «παρέτα τα».

Μια εβδομάδα αργότερα τα χρήματα άρχισαν να τελειώνουν. Έπρεπε να βρει μια λύση άμεσα. Συνέχιζε να ψάχνει ξανά και ξανά, όλη μέρα και νύχτα μέχρι που μια νύχτα του ήρθε μια ιδέα.

Νωρίς το πρωί σηκώθηκε, ντύθηκε, χαιρέτησε τη μητέρα του και άρχισε να περπατά προς την αποθήκη. Πήρε δυο πελώριες στάμνες, το γαϊδουράκι του και κίνησε για το βουνό. Περπατούσε περίπου τρεις ώρες ακούραστα, μέχρι που άρχισε να δροσερεύει λίγο. Από μέσα του όλη την ώρα ήλεγγε «Ο καλός ο δρόμος είναι ο ανήφορος» για να του δώσει κουράγιο.

Μια ώρα μετά επιτέλους σταμάτησε. Έκατσε σε ένα δέντρο να ξαποστάσει και έκλεισε τα μάτια του. Στα ξαφνικά άκουσε νερό. Μια πηγή! Γρήγορα σηκώθηκε, ξεσκονίστηκε και έτρεξε της την κατεύθυνση όπου άκουγε το νερό. Όταν έφτασε, δεν πίστευε στα μάτια του. Μια τεράστια λίμνη βρισκόταν ευθεία μπρος του. Το νερό ήταν πόσιμο αφού ερχόντουσαν και άλλα ζώα να πιούν.

Άρπαξε της στάμνες και πήρε όσο νερό χωρούσαν. Τις έβαλε στο γαϊδάρo και πήρε το δρόμο της επιστροφής.

—Μάνα βρήκα νερό! Φώναξε γεμάτος χαρά.

—Αλήθεια; Ρώτησε η μητέρα με ελπίδα στον τόνο της φωνής της.

—Ναι μάνα! Βρήκα άφθονο νερό! Στο βουνό είναι! Θα πηγαίνω εκεί κάθε πρωί για να φέρνω, της αποκρίθηκε.

—Εντάξει γιε μου αλλά να είσαι προσεκτικός, τον συμβούλεψε παίρνοντάς τον μια αγκαλιά.

Από εκείνη τη μέρα και μετά ο Λάμπης πήγαινε στο βουνό για να μαζέψει νερό. Έβγαλε χρήματα και μπόρεσε να ζήσει την οικογένειά του μέχρι το χειμώνα. Και ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!!!

ΤΕΛΟΣ!

Σκαντζουράκη Χριστίνα, ΣΤ΄τάξη Δημοτικό Σχολείο Μυρτιάς